

Μαρία Πολυδούρη

ποιήτρια
1902-1930

Η Μαρία ήταν ένα μελαχρινό κορίτσι, σοβαρό και λιγομίλητο. Κάθε απόγευμα, όταν σχολούσε από το μάθημα, η μικρή Μαρία άφηνε τα άλλα παιδιά και έτρεχε στη θάλασσα. Της άρεσε να περπατά ολομόναχη στην παραλία, να κοιτάζει τους γλάρους και να σκέφτεται, ή να κάθεται στην ταράτσα του σπιτιού της και, ονειροπαρμένη, να ατενίζει το φεγγάρι. Της άρεσαν τα παραμύθια και οι ηρωικές ιστορίες. Μα πιο πολύ της άρεσαν τα τραγούδια των απλών ανθρώπων, που μιλούσαν για τις χαρές και τις λύπες τους. Στην πόλη που έμενε, στο Γύθειο, είχε ακούσει πολλά πένθιμα τραγούδια, μανιάτικα μοιρολόγια, και της είχαν κάνει μεγάλη εντύπωση.

Έτσι, όταν ήταν δεκατριών ετών, έγραψε ένα πεζό τραγούδι, στην καθαρεύουσα, για μια μητέρα που έχασε τα παιδιά της στη θάλασσα. Το έστειλε σ'ένα περιοδικό, που το δημοσίευσε αμέσως. Και από τότε, δεν σταμάτησε στιγμή να γράφει. Στα δεκαπέντε της αντέγραψε όλα της τα ποιήματα σ'ένα τετράδιο με μεταξωτό μπλε ντύσιμο και ζωγραφισμένες μαργαρίτες και τους έδωσε τον τίτλο «Οι μαργαρίτες». Το τετράδιο αυτό χάθηκε, όπως και άλλα της γραπτά, στις πολλές τις μετακομίσεις, πότε στην Καλαμάτα, πότε στην Αθήνα και πότε στο Παρίσι. Όμως η Μαρία δεν άφησε ποτέ πίσω της την ποίηση. Παρά τον άτυχο έρωτά της για τον ποιητή Κώστα Καρυωτάκη, παρά τις δυσκολίες και τις ανατροπές της ζωής της, εκείνη συνέχισε να γράφει, ποιήματα αλλά και πεζά, που τα διαβάζουμε ακόμα με συγκίνηση. Σε μία εποχή που λίγες γυναίκες έγραφαν και ακόμη λιγότερες δημοσίευαν, η Μαρία αφοσιώθηκε στην ποίηση, και μέσα απ' αυτή μίλησε για όλη της τη ζωή.

Θέλξη Γκ. και Ιωάννα Β.